

enkelvoud, maar niet het *éénvoud*. Reeds op de school leert men verbuigen, en dan heeft men het enkelvoud tegenover het meervoud. Geen scholier zal boven zijn verbuiging *éénvoud* zetten, reeds onmiddellijk wetend, dat daar niet anders dan enkelvoud kan staan, dat *éénvoud* daar ter plaatse geen zin zou hebben.

Eenvoudig vormt zeer bepaaldelijk de tegenstelling met *saamgesteld*. Men spreekt van een eenvoudig of van een samengesteld werktuig, van een quaestie die eenvoudig of samengesteld (gecompliceerd) is. En in dien trant nu houdt de belijdenis van de eenvoudigheid Gods in, dat alle gedachte van eenige saamstelling, verbinding, bijeenvoeging, hoe ge het ook noemen wilt, bij het Eeuwige Wezen, hetwelk wij God noemen, ten eenen male is buitengesloten.

Het kan niet ontkend worden, dat de „eenvoudigheid des Heeren” een van die stukken der Belijdenis is, waar doorgaans weinig op gelet wordt, en die gemeenlijk ook niet goed worden begrepen. Toch is zij van het hoogste aanbelang.

Allereerst handhaaft de belijdenis van Gods eenvoudigheid het rechte beginsel, dat God een *geestelijk Wezen* is, zoodat bij den wortel afgesneden wordt alle gedachte, alsof er van een „lichamelijkheid Gods” sprake zou kunnen zijn. Vanouds was dat de dwaling der Manicheëen, die leerden, dat er deelen van het Goddelijk Wezen in het heelal verspreid waren. Ook de Avondmaalsleer der Lutherschen is aan die gedachte niet geheel vreemd, als zij, de vergoddelijking van het lichaam van Christus leerende, de *goddelijke* eigenschappen aan het lichaam van Christus toekennen, zóó, dat het, vanwege de alomtegenwoordigheid, gegeten en gedronken kan worden. Was dit waar, dan zou er een verbinding van deelen in God zijn, en dat is het, wat juist de leer der eenvoudigheid beslist verwerpt.

Van veel meer aanbelang echter is de leer van de eenvoudigheid Gods, Hem kennende en belijdende als geestelijk